

О С О Б Е Н О М Н Е Н И Е

**на съдията Мария Павлова по определението от 10 март 2005 г.
по к.д. №4/2005г.**

Не споделям разбирането, от което Конституционният съд изхожда в посоченото по-горе определение, с което се допуска за разглеждане по същество искане от един и същ искател с напълно идентично друго искане, по което съдът се е произнесъл с определение по к.д. № 11/2004 г. като го е допуснал до разглеждане по същество.

Считам, че становището на съда противоречи на утвърдени принципи на съдопроизводството, които следва да се съблюдават от Конституционния съд, защото няма законно установени отклонения от тях за конституционното правораздаване.

Един от тези принципи е закрепен в чл. 95, ал. 1 и 2 от ГПК и той не допуска между едни и същи лица и по един и същи предмет на спора да има две висящи производства, които да завършат с решения. Приложението на тази разпоредба е гаранция срещу постановяване на противоречиви решения по един и същи спор и срещу безполезно извършване на паралелни правни действия. Особеност на конституционния процес е, че той се открива чрез сезиране от субекти, които са носители на властнически правомощия и действат не в личен, а в обществен интерес. С успешното приключване на конституционно дело по обявяване на противоконституционност на правен акт или тълкуване на конституционна разпоредба се цели постигане на полезен социален ефект. При подаване на две или повече искания до Конституционния съд с идентичен предмет, този ефект може да бъде постигнат само с постановяване на едно решение при уважаване на най-рано постъпилото искане. Безполезно и неправилно е допускането до разглеждане по същество и на по-късно подадените искания с идентичен предмет. С оспореното от мен определение е постановено присъединяване за съвместно разглеждане и решаване на дело № 4 към образуваното по първото искане к.д. № 11/2004 г. Ако се уважат идентичните искания ще бъде постановено едно решение по конституционно дело № 11/2004 г. По същия начин към к.д. № 5/2003 г. са били присъединени к.д. № 7/2003 г. и к.д. № 8/2003 г., но единственото решение по спора, решение № 5 е постановено по к.д. № 5/2003 г. Веднага се поставя въпросът има ли сериозни разумни основания да има три определения за допускане

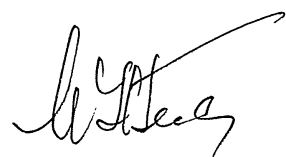
24

до разглеждане по същество на искания с идентичен предмет и едно единствено решение по делото, образувано по-най рано подаденото искане. Тъй като не намирам такива основания, подписах определението с особено мнение.

Но трябва да се обърне внимание, че Конституционният съд през същата 2003 г. е постъпил качествено различно с други две идентични по съдържание искания – тези по к.д. № 21/2003 г. и по к.д. № 22/2003 г. Искането по к.д. № 21/2003 г. не е било насрочвано за допускане за разглеждане по същество, а след решаване на делото с идентичен предмет /к.д. № 22/2003 г./, същият ден к.д. № 21/2003 г. е било прекратено като процесуално недопустимо, поради изчерпване на предмета.

Разбирането, на което се основава диспозитива на оспорваното от мен определение, противоречи и на принципа, че производство пред съдилищата достига до разглеждане и решаване само ако има правен интерес за това. Това важи и за производствата пред Конституционния съд. При вече допуснато за разглеждане искане пред Конституционния съд, за по-късно постъпилите идентични искания няма правен интерес за разглеждане и решаването им.

В случая по настоящето дело Конституционният съд не следваше да се произнася по искането на Пленума на ВКС преди да реши преюдициалния въпрос, за който е сезиран по к.д. № 2/2005 г. за тълкуване на чл. 150, ал. 1 от Конституцията и за обявяване противоконституционност на чл. 84, ал. 1, т. 2 от Закона за съдебната власт.

11 март 2005 г.

Мария Павлова